

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

7. Iter agentibus PP. Dominicanis, quomodo Deus prospexerit?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

nibus pauperibus obstringuntur, quæ, ne pauperes à dominis donata acciperent, impediuerunt? Quàm longè præstaret, cum D. Benedicto, has vitreas opes omnes, per fenestram, aut in mare Creticum proijcere; immo spargere in pauperes. Profectò sic nõ frangerentur, sic in aeterna tabernacula portarentur. Sic dominos suos demum verè opulentarent. Hæc esset vera fidelitas, talis quæstor quæstum faceret essetque verè *fidelis seruus & prudens, quem constituit Dominus super familiam suam.* Qui autem hæc non credit, non facit; & qui non facit, non credit, vt proinde, cum iam rotæ scholæ sint talia dicentium, & facientium, hæc ipsa tempora esse Antichristi videantur, quibus se Christus dixit, *fidem non inuenturum in terris.*

Luc. 16.9.

Matt. 24.25.

Luc 18.8.

Alia fide imbutus fuit D. Benedictus, ceterique Religiosorum conditores, qui crediderunt, Dei bonitatem esse tam bonam, vt nulla se sinat liberalitate superari. Itaque Religionem ingressi omnia, Christi amore, dimiserunt, Christum sibi peculiaribus studijs obstringentes, vt ipse quoque peculiarem eorum curam susciperet. In D. Dominici vita legimus, recente adhuc ordine, cum alumnos suos, Christi more, binos, ad pœnitentiam prædicandam, in varia loca ablegasse. Contigit aliquando, vt horum duo, vsque ad horam nonam diei, hoc est, vsque ad vesperam, absque cibo, fame atque itinere fatigati, inter se mœstis animis consultarent, vndenam, aut quid, ad corpora curanda, in regione ignota, apud ignotos pauperesque sperare possent? Ita sollicitis & nutantibus repente superuenit vir statura procerus, forma honesta & eleganti, sed habitu peregrino, qui illorum infirmam & modicam fidem vultuosius & sermone seueriore accusans. Potuistis, inquit, credere Deo, vt eius causâ Mundum relinqueretis, nunc autem credere non potestis, illi curam esse de vobis? *qui dat inmentis escam ipsorum?* Non sinet filios fame emori: quod vos ipsi hodie abunde experiemini. His acriter dictis, videri desijt (cœlestis quippe Genius erat) fiduciâ magnâ in animis eorum relictâ. Prosequuntur igitur viam, & in pagum proximum, eumque haud magnum aut nobilem declinant; ingrediuntur in templû, orant; orantes loci sacerdos comiter inuitat, domumque suam vt visant, rogat. Dum eunt, obuius miles, suos vult esse conuiuas. Oritur pium certamen. Negat se id passurum sacerdos, sibi iam condixisse dictitans; se iure esse priorem. Miles, contra ius, vim ostendit;

VII.

Pl. 146.9.

dit; &, iniecta manu, innocentem facere rapinam laborat. Hac controuersia diu agitata, superuenit diuina prouidentia dirigente. Oppidi Dominus, litemque dirimit, ductis in suam domum, lautèque habitis & Religiosis, & milite, & sacerdote. O quam rara hæc lis est, quantò potiùs nunc homines auari, eiusmodi hospites solent à se ad alios deriuare, quàm, exemplo Abrahæ, obuiam procurrare, atque ad se trahere! quoties, negant se esse domi, cum tales aduenæ fores pultant? Neque idcirco diffidendum, quia nouit Deus, in cuius manu sunt corda hominum, etiam deparcos Eucliones, ad succurrendum suis, commouere. Quod eò illustrius est opus; quemadmodum & mirabilius est, è pumice, quàm è fonte, aquam elicere.

VIII.

Pf. 54. 23.

De D. Francisco scribitur, cum, quoties suos aliò mandaret, nullum illis aliud viaticum dare consueuisse, quàm illud Psalmi: *Iacta super Dominum cogitatum tuum, & ipse te enutriet*: cuius versiculi fides, instar omnis peculij erat. Accidit, vt duobus ab eo peregrinatum missis, diemque iam ferè totum via inediaque confectis, vires deficerent, quin vt & stipe ostiatim flagitata, nihil à quopiam mortalium porrigeretur. Quàm pronum est, tali tempore, homines fieri subtristes & impatientes? Quàm facile sollicitudo futuri & præsens inopia confidentiam labefactat? Et tamen, in his ipsis viris, pusillanimitatem Deus censuit castigandam. Misit igitur ex astris adolescentem ipsis astris formosorem, qui, interrogatà causâ, ob quàm adeò deiecti animis essent, binos eis panes exhibuit; quibus dum illi assidentes humi suauissimè vescerentur, cæpit eos asperis verbis castigare: *Homines*, inquit, *modicæ fidei, cur diuina cura iam diffidebatis? Non vobis in mentem veniebat verborum illorum Prophete, quæ tam sæpe vobis S. Pater vester inculcauit; Iacta cogitatum tuum in Domino, & ipse te enutriet, cum eius videlicet bonitas ne bestijs quidem agri desit? Quamobrem hoc scitote, nullam ob aliam causam distulisse Dominum opem suam, nisi vt fame ipsa diffidentiam vestram puniret.* Dixit hæc, & complura alia talia; vbi loqui cessauit, cessauit pariter etiam conspici. Satis illi fuit, cum corpore mentem etiam illorum pauisse. Nos quoque inde pascamur, neque statim animis concidamus, si non illico manna è cælo cadit, aut è nubibus nobis aduolant coturnices.

Pf. 102. 13.

Illo nos solemur, illud identidem animo voluamus: *Quo modo miseretur pater filiorum, misertus est Dominus timentibus se: quoniam ipse*